

HARANG-SZÓ

Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom
híveinek lapja

VI. évfolyam, 2. szám, 2007. Augusztus

Porciunkula ünnepe

Templomunk búcsúi szentmiséjére került sor július 28-án, szombaton, melyet az eddigi rendtől eltérően és időpontban tartottunk meg. A plébánián újjáalakulóban lévő világi ferences közösség kezdeményezésére, egy rövid – az ünnepkel kapcsolatos ismertetőre került sor, melyet Kerekes Lászlóné tartott, majd ünnepélyes bevonulással - a ferences harmad rend 1939-ben készült zászlájának behozatala után kezdődött a szentmise, melyet Szásziné Nagy Judit hegedű játékaival tett ünnepélyesebbé. A mise végén egy-egy Szent Ferencet ábrázoló feliratozott szentképet vehettek át a megjelentek Veréb László plébánostól, illetve dr. Orosz Lóránt Szeged-alsóvárosi ferences házfőnöktől, aki a közösen bemutatott szentmisén az alábbi prédikációt tartotta.

Kedves Testvérek!

Porciunkula búcsú van, és a Porciunkula kápolnáról már a szentmise előtt hallottunk néhány szót a világi rendi testvérektől, amit köszönünk szépen. Assisi mellett lent a síkságon van egy kis kápolna, – mára már nagy bazilika épült fölé - egy olyan hely, ahol az Isten nagy kegyelmekkel halmozta el Szent Ferencet. Ha visszagondolunk mi a saját életünkre, nekünk is megvannak azok a helyek, azok a pillanatok, amikor, amikre jó visszaemlékezni, mert ott az Isten nagy kegyelmeket, nagy vigasztalásokat

adott nekünk, nagy erőt öntött belénk, vagy megvilágosodott valami a számunkra. Mi ferencesek a Porciunkulát többek között ezért is szeretjük, mert ezen a helyen Isten Szent Ferencel, és azóta is sokakkal sok csodát tett. A Porciunkula búcsú az egész világegyházban augusztus másodika, vagy a hozzá legközelebb eső vasárnap.

Minden plébániatemplomban olyan ünnep ez, amelyen teljes búcsú nyerhető, s ennek a kezdeteit így beszéli el Ferencel kapcsolatban T. Desbonnet: „Kora hajnalban felkelt Ferenc és hívta Masszeo testvért, - aki az egyik első testvér volt, és közel állt hozzá – és vele együtt megjelentek a pápánál.

Legszentebb Atya! Nemrég Krisztus anyja, a Szűz tiszteletére helyre hoztam ezt a templomot, a porciunkulai kápolnát. Kérve kérem Szentségedet, hogy engedélyezzen ennek a helynek búcsút, ajándék nélkül a templom felszentelésének napjára, mondta Ferenc. A pápa így válaszolt: így ez nem lehetséges, hiszen, annak, aki búcsút kér, annak ki is kell érdemelnie azt. Mégis mond csak, hány napra kívánod, hogy annak a helynek adományozzak. Egy évre, vagy három évre. Ferenc meglepődött. Azt akarod, hogy hat évre engedélyezzem? Elérkeztek hét évig, majd Ferenc, aki még mindig nem volt elégedett, így válaszolt: Óh, Uram, mi ez! Ne éveket adományozzon Szentséged, hanem lelkeket. És mit értesz te lelkeken? Ha megengedi Szentséged, - a jótétemények miatt, amit Isten ezen a helyen megvalósított, azt kívánom, hogy minden bűnbánatot tartó, meggyónó, a szükséges, - pap által feloldozott ember, ha belép ebbe a templomba legyen feloldozva az elkövetett vétek és büntetés alól az égből és a földön, keresztsége napjától egészen addig az óráig, amikor belépett ebbe a templomba és, hogy ezentúl ne szenvedjen semmiféle büntetést. A pápa így válaszolt: Ferenc te sokat kérsz, és a római kúriának nem szokása, hogy ilyen búcsút engedélyezzen. Uram! - válaszolta Ferenc, - amit kérek, azt nem a magam nevében kérem, hanem azét, aki engem küldött, az Úr Jézus nevében. *folytatva a 2. oldalon*

az 1. oldal folytatása

A pápa erre így felelt: engedélyezem, hogy így legyen, majd háromszor hozzá fűzte, egyetérték, hogy így legyen az Úr nevében. Amikor a jelenlévő bíborosok ezt hallották, kérték a pápát, hogy vonja vissza ezt a kegyet, mert ez hátrányára van a Szentföldnek. Ugyanis jól tudjuk, hogy abban az időben, a XI.- XII. században, búcsút, teljes búcsút csak a Szentföldön, illetve Rómában, valamint Santiago di Compostellában, tehát nagyon kevés helyen lehetett nyerni. Amit Ferenc kért, az egészen szokatlan volt, és valóban, ahogyan a bíborosok jogosan fel is vetették, hátrányára lehetett a Szentföldnek. – A pápa ezt válaszolta: semmiképp sem vonom vissza azután, hogy ezt neki megígértem. Vegye figyelembe,- mondták neki a bíborosok, ha neki engedélyezi, hogy ilyen búcsút ad, akkor tönkreteszi azt, amelyet a kereszteseknek adományoz a Szentföldön, illetve Szent Péter és Pál búcsúját Rómában pedig elértékteleníti, mert a nép kevesebbet fogja tartani. Megadtuk neki az engedélyt, - mondta a pápa, nem tudjuk, de nem is helyénvaló azt visszavonni. Akkor legalább csökkentse, amennyire csak tudja. Megváltoztatjuk tehát - mondta a pápa - olyan módon, hogy csak egy napra vonatkozzék a búcsú, és ez augusztus másodika, illetve a hozzá legközelebb eső vasárnap. Aztán magához hívatta Ferencet, és azt mondta neki: Íme, mostantól fogva engedélyezzük, hogy bárki, aki bűnbánatot tartva és meggyónva belép az említett templomba, legyen feloldozva büntetésétől és minden vétékétől; és azt akarjuk, hogy ez a búcsú örökké érvényben maradjon minden évben, de csak egy napra az első vecsernyétől a következő nap vecsernyéig. Szent Ferenc ekkor fejet hajtott és kiment a palotából. A pápa visszahívta és így szólt hozzá: Óh, te együgyű, hová mész, mit viszel magaddal a búcsú bizonyítékaként. Szent Ferenc így válaszolt: Az ön szava nekem elég, ha Isten műve mind ez, akkor Isten maga fog gondoskodni arról, hogy ki is nyilvánítsa. Nem akarok semmiféle más papírt ez ügyben, csak azt, hogy Szűz Mária legyen a pergament, Krisztus a jegyző, az angyalok meg a tanúk. Látjuk azt, hogy Ferenc számára mennyire fontos volt a mi üdvösségünk is. A Porciunkula búcsút Assisiben úgy nevezik, hogy a megbocsátás ünnepe. Valójában ez egy találó név, pontosan kifejezi azt, hogy a búcsúnak a napja nem más, mint a rászorultságnak az ünnepe. Ez olyan furcsa, mert a rászorultságot nem ünnepeljük, hanem igyekszünk elrejtteni mások elől. Az Istenre és a másik emberre való rászorultságunk olyan dolog, amit lehet ünnepelni, aminek lehet örülni. Mi is a búcsúnak az értelme,- ma egy kicsit elhomályosul már, régebben jobban tudtuk még ezt. A búcsú két alapvető hitbeli igazságon alapszik, az egyik az, hogy a gyónásban az Isten megbocsátja bűneinket, de a bűneinknek a következményei sokszor megmaradnak. Ezek a következmények gyakran a teremtményekhez való

rendetlen ragaszkodásban és hasonló dolgokban nyilvánulnak ki. Ezeket a következményeket, amik Istennel való kapcsolatunknak a rendezettségét borították fel, vagy borítják fel, és rendetlenséget okoznak, és a tisztítótűzbe vezetnek. Igazából tudjuk, hogy az Isten végtelenül irgalmas, azt is tudjuk, hogy igazságos is, és ez a kettő hogyan aránylik egymáshoz, hát ez titok. De az biztos, hogy mind a kettőt elmondhatjuk Istenre, irgalmas is, meg igazságos is. Már pedig ha igazságos, akkor nyilván való, hogy valamilyen módon ezért a megzavart kapcsolatért, ezekért a következményekért vezekelni kell, vagy itt az életben, vagy odaát. Ha pedig az ember túl van a negyvenen, akkor tudja, hogy bizony vezekel is. Vezekel a testi szenvedésekkel, vezekel lelkiekkel. A nagy kérdés csak az, hogy ezeket a szenvedéseket, ezeket úgy fogjuk e fel, ahogyan kell.

A másik alapja a búcsúnak az, hogy a halál nem választ el minket egymástól, mi vagyunk a küzdő egyház, a tisztítótűzben szenvedők a szenvedő egyház, és a megdicsőült egyház a Mennyszámban lévők, és ez egy elválaszthatatlan egység. Én tudok imádkozni érte, értük, és ők tudnak imádkozni értem, és ezt mindannyian érezzük. Akiknek szeretteik meghaltak, elhunytak, mi ezt a kapcsolatot érezzük napról-napra. A halál nem akadály, az egyház egy egész, beletartoznak élők és elhunytak egyaránt.

Ezek az imák, jó tettek és főképpen a szenvedések, az elfogadott és felajánlott szenvedések, ezek sokkal nagyobb értékűek, mint gondolnánk. Nem csak arra jók, hogy a tisztítótűzben szenvedő szeretteinknek megrövidítsük a szenvedésüket, nem csak arra jók, hogy saját magunk bűneiért vezekeljünk, hanem ahogyan az Úr Jézus biztat minket a mai evangéliumban Szent Lukáccsal, arra is jók, hogy tudjunk bizalommal kérni, és a kéréseink mögé a felajánlott szenvedéseinket is odategyük. Sokszor a nagymamák és nagypapák érzik pont ezt, hogy azokba a csapásokba, amiket az Isten megenged, belekeserednek és feladják a reményt, ahelyett, hogy tudatában lennének annak, hogy pontosan a leghatékonyabb eszköz van a kezükben arra, hogy a megoldhatatlannak látszó családi konfliktusokon,

Janes Zoltán plébános

nagy bajokon segíteni tudjanak. Segíteni tudjanak az imádságaikkal, a szenvedéseik elfogadásával és felajánlásával, szeretetükkel és jó tetteikkel. Hányszor jön elő az a probléma, hogy nem úgy alakul, alakult a gyermekem, az unokám, ahogyan én szeretném. Akkor, mit csinál a nagymama? Megpróbálja alakítani, esze ágában sincs alakulni. Ahelyett, hogy egyszerűen rábíznák az Istenre és a meglévő testi-lelki szenvedéseiket följánlanák erre a célra. Istenem fogadd el és hallgasd meg a kérésemet! Azt mondja az Úr Jézus: kérjete és kaptok, zörgessetek és ajtót nyitok. Milyen sokszor kevés a hitünk és nem merünk kérni, pedig lehetne. Amikor gyakran azt mondjuk, vagy mondják talán a fiatalabbak, hogy nincsen témám Krisztussal, akkor az lehet a válasz, hogy persze hogy nincs,- mert még nem szenvedtél eleget, majd ha szenvedsz és bajaid lesznek, akkor lesz témád Krisztussal. Ez nem azért van, mert az Isten így akarja magát ránk erőltetni, hanem mert az élet rendje ez, hogy gyengék vagyunk, hogy elesettek. Az Isten irgalmas, úgy ahogyan irgalmas volt, ahogyan hagyta, hogy alkudozzon vele Ábrahám, ugyanúgy ahogyan Szent Ferenc alkudozott a pápával a búcsú ügyében. Nyugodtan lehet alkudozni Istennel, mert az Ő irgalmassága olyan magasan van, mint ég a földtől, és a bűneinket a háta mögé dobja. Olyan sokszor már ebbe sem merünk hinni, hogy az Isten meg tudja bocsátani ezt, vagy azt a dolgot. Gondoltuk már, hogy az Isten el tud fogadni engem, amilyen vagyok? Gyakran olyan nehezen fogadjuk el, az Istennek nincs szüksége arra, hogy bizonyítsam; én vagyok a szuper nagymama, vagy a szuper családapá, vagy a még szuperebb anyuka. Mert nem vagyok az, ezt már sikerült belátni mindnyájunknak, hogy nem vagyunk azok, és az Isten, mégis így ahogyan vagyunk irgalmas és elfogad minket. Pontosan ez az, amit a búcsúban ünnepeünk, ami a búcsúban fontos. Nem a körhinta, nem a vattacukor, vagy a céllövölde, hanem sokkal inkább az, hogy tudatában vagyunk újból, és tudatában leszünk újból, hogy rászorulunk az Istenre, hogy gyenge és esékeny emberek vagyunk, és ezért a másik is lehet gyenge és esékeny. Ha az Isten neki is megbocsát, akkor ki vagyok én, hogy ítélkezzek felette. Használjuk ki az alkalmat, hogy kibéküljünk Istennel, a másik emberrel és saját magunkkal, hogy aztán tudjunk bízni újból, hogy béke legyen a szívünkben! A szenvedéseinket pedig ajánljuk fel, mert hiszen a szentek közösségében ez nagy érték, ahogyan az előbb beszéltünk róla. Az imák, a jótettek, a szenvedések a közbenjárás eszközei, éljünk velük! A szentmise végén együtt elimádkozunk egy Hiszekegyet és egy Miatyánkot a pápa szándékára, és mind azok, akik lelkileg nincsenek a súlyos bűn állapotában, meggyóntak most, vagy nyolc napon belül meggyónnak, vagy egyébként nincs súlyos bűnük, azok a mai nappal itt a csongrádi ferences templomban teljes búcsút nyernek saját maguk, vagy annak a számára, akinek ezt felajánlják. Amen.

A kedves hívek már ismerhetnek, hiszen 2005. augusztus elsejétől kilencvennyolc napig káplánként tevékenykedtem Csongrádon. Nagyon megszerettem a várost és bizony nehéz szívvel hagytam ott. Nem mertem arra gondolni, hogy egykor még, mint plébános, visszatérhetek. Arra pedig végképp nem, hogy ez ilyen hamar, két év múlva bekövetkezik. Isten Gondviselésének tekintem és Neki köszönöm meg. Nagy meglepetés volt erről értesülnöm, amikor Püspök atya bizalmával megajándékozva, átadta kinevezésemet. Örömmel jöttem és várom a viszontlátás boldog pillanatát, a régi ismerős arcokat, a várost, a templomokat. Ugyanakkor várakozás is van bennem és sok-sok kérdés. Elsősorban Isten kegyelmét kérem, adja meg, hogy az Ő akarata szerint vezessem az egyházközségeket. Bizalommal tekintek káplán atya és munkatársaim segítőkészségére és ugyanezzel a reménységgel, kérem a kedves hívek jószívű mellettem állását is. Hiszen egy ügyért, Jézus ügyéért vagyunk keresztények. Ennek előmozdítása pedig csak akkor lehetséges, ha közösen, testvéri szeretettel tudunk munkálkodni. Ebben az igyekezetünkben példát ad nekünk a Boldogságos Szűz Mária, aki életében legfontosabbnak mindig az Istenre irányuló tekintet megőrzését tartotta. Ebben szeretném megerősíteni a híveket, ezért vagyunk lelkipásztorok és ezért vagyunk mindannyian, megkeresztelt emberként, apostolok. Erre az apostoli munkára hívom meg a kedves testvéreket, melynek számtalan megnyilvánulása van és lesz. Isten ad elegendő feladatot, találékonyságot és lehetőséget arra, hogy megtegyük parancsát: „Menjete el az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” Köszönöm mindazoknak a híveknek, jótevőimnek, kiket sem megszámlálni, sem maradéktalanul megnevezni nem tudok, akik bármilyen módon új erőt és lendületet, bátorítást adtak. Kérem, hogy imáikkal és segítségükkel továbbra is álljanak mellém. Egyházközségünk ígéretes jövőjéért imádkozva, szeretettel köszöntöm kedves mindannyiukat.

Veréb László plébános: Imádkozzunk egymásért, így közösségben maradunk!

Évekkel ezelőtt egy magyar régész Egyiptomban kutatott. Szokása volt, hogy esténként kiment ugyanahhoz a toronyhoz, amely már csak romjaiban állt, felmászott a tetejére és nézegette a sivatagi tájat és távolabbi, valamikori szép épületek maradványait. Lassan beleivódott emlékezetébe ez a vidék. Később egy középkori képet látott Egyiptomról szép épületekkel, gazdagsággal. Miután figyelmesen nézte nagy örömmel fedezte fel, elsőként a régészek közül, hogy a festmény arról a tájról készült, ahol ő elmélkedni szokott. Ezek után könnyű volt számára kijelölni azokat a helyeket, ahol nagy leleteket remélhetett. Elképzelése mind a helyet, mind a leleteket illetően beigazolódt.

Úgy gondolom egy plébánosnak is feladata, hogy felfedezze, megismerje azt a gazdagságot, amely sokszor rejtve ugyan, de jelen van egyházközsége életében, annak tagjaiban, kapcsolataiban. Fontos az is, hogy plébániája életét ebben a megismerési folyamatban újra és újra összehasonlítsa azzal az ideális képpel, amit hitében, Istennel való kapcsolatában eddig megismert. Ezek összhangjának megteremtése isteni, közösségi és igazi papi feladat. E folyamatban rövidnek számító két év után azt tudom mondani, hogy az eddig is sok értéket, felmutató Szent József Egyházközségnek még sok rejtőző kincse van. Ilyen a ferences lelkiség, amelynek megélése a harmadrendiekkel megvalósítható közelségbe került. A szomszédságban levő általános iskolával való kapcsolat szintén sok lehetőséget rejt a gyerekek, majd a fiatalok felé olyan hittanos programok után, mint a jó és közösséget teremtő hittan órák, az évközi játékos foglalkozások és azok a nyári táborok, mint ami idén a szalézi atyáknál volt.

Jó látni, hogy a testvérek igénylik a személyes lelki fejlődést, a liturgia bensőségességét, hangulatát és visszajelzést adnak. Figyelnek a prédikációk tartalmára. Községi ünnepeiket megülik, és méltó módon készülnek rá. Adja Isten, hogy a piroskavárosiak valóban hitben, közösségépítésben és eddig felszínre került értékeik megőrzésében egyre gazdagabbá váljanak.

Hálás vagyok, hogy ebben a folyamatban jelen lehettem, az Úr áldja meg mindnyájukat!

Imádkozzunk egymásért, így közösségben maradunk!

Aranyom, ezüstöm nincsen...

Július 29-én a szentmise után kértük István atyát foglalja össze csongrádi tapasztalatait, aki a tőle megszokott szerénységgel válaszolt kérdéseinkre.

Egy évvel ezelőtt a püspök atya kézzel írt levelével pappá szentelt, de nem lelkipásztorrá. A papot lelkipásztorrá a hívek teszik, önök tettek, a kapcsolatokban váltam azzá. A bizalmat és a szeretetet - amivel azzá tettek - ezúton is megköszönöm. Azt tudom elmondani, hogy

én azt próbáltam meg csinálni, vagy egyáltalán maximálisan megtenni, amire a plébánosom kért. László atyának a segítő társaként voltam idehelyezve Csongrádra, amivel megbízott, ahova küldött ott próbáltam mindig helyt állni, legyen ez liturgia, vagy a gyerekekkel való foglalkozás.

Milyen várakozással tekint az új szolgálati helyére, előrelépésnek tartja-e a papi pályán?

Hasonló érzésem van, mint amikor ide jöttem Csongrádra, tehát új hely, új szokások, új emberek és arcok, tehát újra bele kell szoknom a környezetbe, újra kezdeni tulajdonképpen mindent. Ez nekem nem könnyű, amikor már lehetett volna tervezni a következő évet,- itt elsősorban a hitoktatásra és a gyerekekkel való foglalkozásra gondolok, - amikor az ember látja, hogy mit csináltunk eddig, a következő évben már hogyan lehetne másként és többet csinálni... Én nem gondolom, hogy ez nekem előrelépés lenne. A szolgálat ugyanaz, semmivel sem teszem különbül a dolgomat ott sem, természetesen a maximálist szeretném kihozni magamból Szegeden is.

Hogyan értékeli plébániánk hittanos kirándulását, aminek meghatározó résztvevője volt?

Én olyan ember vagyok, hogy vontató kötéllel kell bárhova is elhúzni, mert magamtól nem megyek, ezt tapasztalhatták is. Nagyon nehezen mozdulok ki bárhova, ha haza megyek, a legtöbb időt a négy fal között töltöm. Rászántam magam, mert több személytől kaptam felkérést és biztatást, hogy igen is el kell mennem. Sok- sok várakozással, izgalommal és aggodalommal voltam, hogy hogyan fognak a dolgok alakulni, tudatosan próbáltam magam kihúzni alóluk, ami nem sikerült. A péliföldszentkereszt tábortáborozáson felüli volt. Én úgy látom, hogy nagyon jól meg volt szervezve, jól sikerült, nagyon családias hangulatban került sor a programokra, igazán jól érezte magát mindenki. Javasolnám, hogy legyen ez az állandó helye a táborozásoknak, mert ilyen adottságokkal rendelkező helyet nehezen lehet találni.

Atya! Nem elköszönést várva, hogyan fejezhetnének be a beszélgetést?

Köszönet képen egy szentírási szakaszból idéznék az Apostolok Cselekedetéből, ami a sánta koldus meggyógyításáról szól. Péter és János apostolhoz a templom előtt alamizsnáért könyörgött egy bénán született koldus, akik így szóltak hozzája: „Nézz ránk!” Erre rájuk emelte tekintetét, abban a reményben, hogy kap tőlük valamit. Péter azonban ezt mondta neki: „Aranyom, ezüstöm nincs, de amim van, neked adom. A názereti Jézus Krisztus nevében állj fel és járj!” A történet ismerős, a koldusnak erő szállt a lábába és egész nap a nép előtt járva dicsőítette az Istent. Én is ugyanezt szeretném mondani a kedves testvéreknek, nekem sincs több, aranyom, ezüstöm nincs, de amim van, amit én kaptam, azt oda adom, illetve igyekeztem oda adni. Aranyom, ezüstöm nincsen, de amit itt Csongrádon kaptam, ... fogadják Isten áldását.

„Jézus Krisztus a mi Urunk által.”

(1 Kor 15,57)

Kiss-Rigó László megyéspüspök június 16-án szentelte pappá Péntek Zsoltot, az egyházmegye diakónusát. A főpásztor többek között felhívta a figyelmét, hogy a tanulás, a papi tanulmányok befejezése után is folytatódik, – mégpedig élethossziglan – de már nem kizárólag csak a könyvekből, hanem az életből is.

Újmiséjét június 17-én Szobon, a Szent László templomban mutatta be.

Amikor az újmisés jelmondatomat választottam olyan Bibliai idézetet szerettem volna, ami kifejezi nem csak a papi, hanem egész eddigi életemet is. Hiszen az ember azáltal, hogy életében valami újat kezd, nem veszíti el a múltját. Hitünk szerint a múlt jó és rossz eseményei egyaránt befolyással vannak az ember életére. A bűn okozta sebek már a szentgyónásban is bocsánatot nyernek Istentől, de evilági következményei alól nem mentesülünk. Attól, hogy Isten megbocsátja a gyilkosságot nem támad föl a halott. Viszont egy szeretettel végzett jócselekedet már ebben a világban is szebbé teszi életünket. A vatikáni zsinat szerint a világ végén az újjá teremtett világban megmarad a szeretet és annak cselekedetei. (Gaudium et Spes 39. pontja)

Úgy érzem minden jót, amit tettem Jézus Krisztus a mi Urunk által, az ő segítségével sikerült megtennem. Ennek fényében szeretném átnézni életem, vajon mi marad meg belőle, ha Isten elé állok.

1973. február 24-én születtem Vácon. Gyerekkorom nagy részében Szobon nevelkedtem, a Dunakanyarban. Keresztény szüleim nevelése segített el a bérnálásig. Középiskolába Vácra jártam. Önálló döntésemként kezdtem, mint középiskolás, ifjúsági hittanra járni 1987-ben a kommunizmus miatt nem Szobon, hanem Nagymaroson. Az érettségi után 1991-92-ben egy katolikus sérült gyermekeket gondozó otthonban dolgoztam egy telet. Sorkatonai szolgálatomból talán csak a jó szívvel mondott rózsafüzér tizedek maradnak majd meg. Ezután tanítóképzőbe jelentkeztem, de egy súlyos bénulásos betegség megtörte életem.

Nem tudtam járni és írni. Ebből az időből nem is annyira az én cselekedeteim, hanem a szüleim, orvosaim segítsége, az ismerősök szerető imái maradnak meg az örök életre. Gyógyulásom után a MÁV-nál dolgoztam három évig egy raktárban. Úgy vélem Isten ez idő alatt hagyta, hogy belsőleg gyógyuljak. Közben zárandoklatokra mentem Európában: Párizs - csodás érem kápolna-, Lourdes, Fatima. Nyáron cserkészeket nyaraltattam barátommal. Újra megpróbálkoztam egy főiskolával. A Kandó villamosmérnöki iskolát próbáltam 1997-ben. Másfél év után dolgom végezetlenül hagytam abba. Ezzel egy időben szakadt meg utolsó barátnőmmel a kapcsolat. Munkanélküli lettem. Látszólag teljesen összetört újra az élet, de ekkor kezdődött valami. Igaz, hogy közhasznúként dolgoztam, de elkezdtem ismét erőteljesebben megélni a hitemet. Ráhagyatkoztam Istenre. Szobon beindult az ifjúsági hittan, a karitás, a templomi énekkar. Mindegyikben részt vettem. Egyre többször jártam szentmisére hétköznapi is. A 2000-ben tartott szentév során éreztem, hogy papságra hív az Isten. Sajnos az életemben történt betegség és sok probléma miatt nem vettek fel Vácra és Esztergomba. Sok nehézség után a Szeged-Csanádi egyházmegye papja lettem.

Ezekből remélem, több minden megmarad az örök életre, a szeretettel megélt segítő pillanatok, amikor másokra figyeltem és másokért éltem. Most Csongrádon kezdem meg papi szolgálatomat. Jó lenne közösen gyarapítani mennyi kincseinket. A hitünk szerint megmarad a szeretet és annak művei.

Kérem a csongrádi híveket és minden jó szándékú embert, hogy segítsenek minél több mindent szeretettel együtt tenni.

„S a szeretet nem szűnik meg soha.” (1Kor 13,8)

Szent László ünnepén

Június 24-én tartották meg Bokroson a templom védőszentjének tiszteletére a hagyományos Szent László napi búcsút, melyen meghívottként Janes Zoltán atya, - ebben az időpontban még, mint magyarbánhegyesi plébános - mutatott be szentmisét. Az alábbiakban adjuk közre a plébános atya ünnepi szentbeszédének szerkesztett változatát.

Kedves Testvérek!

A mai napon eljöttünk, hogy köszöntsük templomunk védőszentjét, Szent László királyt. Az ő alakja ugyan ezer év távlatából megfakult, de hősi erényei és követendő példája annál elevenebben kell, hogy éljen minden magyar, minden keresztény ember szívében. Itt áll ő előttünk a bokrosi templom oltárán. Akár magyarázatot is találhatnánk arra, hogy miért pont ő lett e templom védőszentje, de talán a múltbéli kutatás helyett mindennél fontosabb az a keresgélés, hogy ma, nekünk, itt élő embereknek mit üzen a hős és szent király?

Szent László előttünk áll, mint ember. E szó igazi tartalmát nemes tartalmával, arra a személyre értem, aki a pártviszályok, a különféle, embert és hitet próbáló időkben is megmaradt gerinces, egyenes lelkű, éles tekintetű vezérnek. Nem roppant össze, nem esett kétségbe, nem adta fel elveit, mert ez nem az ő jellemvonásai közé tartozott. Milyen fontos lenne számunkra is, hogy az élet viharaiiban sokszor makacs elszántsággal helytálljunk. Ne rövidtávú célok olcsó és megalázó hasznát keressük, s azért adjunk fel mindent, hanem tudjunk kitartóak lenni, hiszen csak ez az út vezet a tartós, igazi, emberi sikerhez.

Szent László előttünk áll, mint keresztény. Uralkodásának alappillére volt, hogy az akkor még csak éppen sarjadó kereszténységet,

országunkban törvényeivel, és példamutatásával erősítse. Általa milyen szépen virágba borult a keresztény ország. Ez azonban egy belső hitet feltételezett. Jézus tanításának egyik vezér gondolatát abban a mondatban látom, hogy amikor az utolsó vacsorán együtt étkezett tanítványaival, nem siránkozott, hanem bátorította őket, figyelmeztetve ezzel a közelgő megpróbáltatásokra: „Ne nyugtalankodjék szívetek! Higgyetek az Istenben!” A mai keresztény embernek is ebben kell megerősödni. Bármilyen történjék is az életben, ne nyugtalankodjunk, legyünk biztosak abban, hogy életünk hajójának kormánykerekénél Isten áll. Szent Pál apostollal mi is megvallhatjuk: „Te vezettél minden utamon!” A keresztény ember minden útján megtalálhatja Isten gondviselő kezének nyomait. Ehhez azonban hit kell, mely képes az örömben igazi hálával, a nehézségekben pedig reménységgel eltölteni.

Szent László előttünk áll bölcsességével. A mai olvasmányban hallhattuk, hogy az igaz uralkodó Istentől nem hatalmat, nem múltó dicsőséget, hanem bölcsességet kér, mely uralkodásának oszlopa, s minden kérdésben hűséges tanácsadója lesz. Mennyire kellene nekünk is ezt a bölcsességet kérni. Ugyan már meg kaptuk bérmlásunk alkalmával, mint a Szentlélek ajándékát, de tudatosítjuk-e magunkban, kérjük-e minden nap, döntéseinkben? Ez segít eligazodni abban, hogy Szent László király példájára mi is emberré, kereszténnyé és bölcsökké váljunk.

Ez persze nem megy embertársaink nélkül. Az alábbi történet ennek fontosságára figyelmeztet, hogy akár cselekedetünk, akár imádságunk csak akkor nyer meghallgatást, ha az őszinte, tiszta szívből és szándékból fakad.

Miatyánk, kicsit másként

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...

- Igen?

- Ne szakíts félbe, imádkozom.

- De, hát megszólítottál!

- Én téged? Á, dehogy. Csak így szoktunk imádkozni. Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...

- Már megint! Megszólítottál, hogy beszéljessünk, nemde? Miről van szó?

- Szenteltessék meg a te neved...

- Ezt komolyan gondolod?

- Mit gondolok komolyan?

- Azt, hogy meg akarod szentelni a nevem.

Szerinted mit jelent ez?

- Azt jelenti, hogy... azt jelenti, hogy... te jó ég,

nem tudom, mit jelent! Honnan tudnám?

- Ez azt jelenti, hogy tisztelni akarsz, hogy mindennél fontosabb vagyok neked, hogy értékes számodra az én nevem.

- Aha. Hm. Igen, értem. Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratom, mint a mennyben, úgy a földön is...

- És te mit teszel ezért?

- Hogy meglegyen a te akaratom? Persze!

Rendszeresen járok istentiszteletre, fizetem az egyházfenntartói járulékot, és még a missziót is támogatom!

- De én többet akarok: hogy rendbe jöjjön az életed, hogy eltűnjenek azok a rossz szokásaid, amikkel másoknak az idegeire mégy, hogy tanulj meg másokra is gondolni, hogy segíts másoknak az igazság ismeretére jutni, akkor is, ha a főbélődről vagy a főnöködről van szó. Azt akarom, hogy a betegek gyógyuljanak meg, az éhezők lakjanak jól, a bántódók vigasztaltassanak meg, és a foglyok szabaduljanak ki a rabságból; mert mindent, amit ezekért az emberekért teszel, velem teszed meg.

- Miért veted ezt éppen az én szememre? Nem tudod talán, mennyi dúsgazdag képmutató ül a templompadokban? Nézd csak meg!

- Bocsáss meg! Azt hittem, tényleg azért imádkozol, hogy jöjjön el az én uralmam és legyen meg az én akaratom. Márpedig ez egészen személyesen annál kezdődik, aki ezért imádkozik. Csak ha ugyanazt akarod, amit én, akkor lehetsz az én országom követe.

- Értem. Imádkozhatok tovább? Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...

- Ember, de hát te túlsúlyos vagy! A kérésed viszont azt a kötelezettséget is tartalmazza, hogy teszel valamit azért, hogy a világon élő sok millió éhező megkapja a mindennapi kenyerét!

- És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk, az ellenünk vétkezőknek...

- És Péter?

- Péter? Most még vele is jössz? Hisz tudod, hogy nyilvánosan megszégyenített, hogy mindig olyan arrogánsan viselkedik velem szemben, hogy már akkor felbőszít, mikor meglátom és még el sem kezdte a leereszkedő megjegyzéseit. És ezt ő is tudja! Nem vesz komolyan, mint munkatársat, tönkreteszi az idegeimet, legszívesebben...

- Tudom, tudom. És az imádságod?

- Nem gondoltam komolyan.

- Te legalább őszinte vagy. De neked tényleg örömet szerez, hogy annyi keserűséggel és gyűlölettel a gyomrodban kell járkálnod?

- Dehogy is, sőt egészen beteggé tesz!

- Én meg akarlak gyógyítani. Bocsáss meg Péternek, és én is megbocsátok neked. Akkor az arrogancia és a gyűlölet Péter bűne marad, és nem lesz a tiéd is. Talán pénzt veszítesz, biztosan veszítesz valamennyit a presztízsedből is, de legalább béke költözik a szívedbe.

- Nem tudom, képes leszek-e rá.

- Majd én segítek neked.

- És ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól...

- Szíves örömet! Kerüld azokat a személyeket és szituációkat, akik, és amik miatt kísértésbe eshetsz!

- Hogy érted ezt?

- Hiszen ismered a saját gyenge pontjaidat. Szabadosság, pénzsóvárság, szexualitás, agresszió, neveltlenség... Ne adj esélyt a kísértőnek!

- Azt hiszem, ez a legnehezebb Miatyánk, amit valaha is imádkoztam. De először van köze a mindennapi életemhez.

- Örülök neki. Most pedig fejezd be nyugodtan az imádságot!

- Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

- Tudod, mit szeretek? Ha a hozzád hasonló emberek elkezdenek engem komolyan venni, igazán imádkozni, engem követni, és azt tenni, ami az én akaratom; ha észreveszik, hogy az én országom eljövételéért való tevékenységük őket, magukat teszi boldoggá.

Amint Szent László király, úgy legyünk mi is uralkodók, akikre nem országot, hanem saját emberi természetünket, életünket, terveinket bízta. Vigyük ezeket győzelemre, hogy egykor majd mi is boldogan hallhassuk az isteni szót: „Jól van, derék és hűséges szolgám. A kicsiben hű voltál, sokat bízok rád, menj be Urad örömébe!” Amen.

Orbán-napi búcsú

Csongrád-Bokros határrészében található Szent Orbán pápa szobránál tartották meg május 25-én, Orbán napján a szőlősgazdák és a borászok védőszentjének hagyományos búcsúját, melyen a Szent Vince Borrend is képviseltette magát. Az 1893-ban a környékbeli hívek által emeltetett emlékhelynél, - ahol Lourdes-i Szűzanya szobor és kereszt is található - Sutka István atya mutatta be a szentmisét. Prédikációjában kifejtette: Jézus nem véletlenül választotta a bort, hogy saját vérévé tegye, ami képes önmagát kiforrti, állandóan megtisztulni, gyógyítani és fertőtleníteni, ami nemcsak az életet jelképezi, hanem az Ő szenvedését, halálát és feltámadását is; mert, mint akit leszakítanak, összetörnek és kitérnek, - és ebből a halálból a barlang mélyén a nyugalom után, mint hordóban a must feltámadott, mint életet adó nedű lépett elő. A hívek imádkozva kérték Szent Orbán pápa közbenjárását a szőlősgazdákért, borászokért és mindazokért, akik a szőlőben dolgoznak, hogy munkájuk eredményes és termékeny legyen, alkalmas időjárás segítse, hogy bőséges kenyér is jusson minden család asztalára.

Anyakönyvi hírek

Halottaink:

özv. Szebellédi Istvánné – Harnos Margit

Ötvös József

Surányi Pál

Beke Lászlóné – Csépe Tari Mária

Gyovai Lajosné – Marik Anna

Cseh János

Harmay István

Kalapács Mihályné – Szűcs Klára

Gyergyádes Ferencné – Bösze Terézia

Oláh Mária

özv. Papp Bálintné – Németh Mária

Bartók János

Deák László

Seres József

özv. Pintér Istvánné – Lantos Pirosga

Nagy Béla

Balogh Józsefné – Zsíros Anna

Kispataki Ágnes

Deák Sándorné – Szemerédi Ilona

Juhász János

özv. Deák Rókusné – Major Terézia

Tóth Béla

özv. Eke Józsefné – Gera Julianna

Balogh József

Nagy Viktória

Buzder Erzsébet

Benke Sándor

Gyergyádes Mária

Palatinus János

Domján Józsefné – Deák Pirosga

Füle Imréné – Kacziaba Éva

Justin Pál

Sági István

Kása Lászlóné – Budai Ildikó

Szabó Istvánné – Ötvös Erzsébet

Hajdú Ferenc

+++

Adj irgalmat, adj nyugalmat,

Ó Atyánk, a lelkeknek...

Adj irgalmat, adj nyugalmat,

Minden megholt hívednek,

+++

Templombelső

Templomunk bal oldali mellékhajójában található a Szent Ferenc oltár. Anyaga fa, fehér és arany színezéssel. Stílusa azonos a templom és a többi bútor stílusával. Az oltáron, talapzaton áll Assisi Szent Ferenc 120 cm magas szobra, akinek kezében 30 cm hosszú feszület van. A szobor foltos habitusban, a kezén és lábán látható stigmákkal ábrázolja Szent Ferencet.

A miséző oltár előtti területen, jobboldalon, a kétrészes állvány ereklyetartón lévő Biblia felett van elhelyezve Assisi Szent Ferenc és Páduai Szent Antal ereklyéje, melyeket 1941-ben kapott a templom az ereklyék hitelességét bizonyító római okmányokkal együtt.

Mi, a kirándulás résztvevői...

Megköszönjük Veréb László plébánosnak, hogy a Szent József plébánia anyagi támogatással is segítette a június 18-22 közötti kirándulásunkat. Külön köszönettel tartozunk azon híveknek is, akik önkéntes adományaikkal – hatvanezer háromszáztizennégy forinttal – járultak hozzá a Péliföldszentkereszt és környékén tett hittanos kirándulásunkhoz, biztosítva azt, hogy minél jobb ellátásban és programokban részesüljünk.

A világi ferencesség helyzetéről

Az elmúlt év novemberétől minden hónap második vasárnapján a szentmise után beszélgetünk az érdeklődőkkel arról, hogy a mai világ problémáira nagyon aktuális válaszokat kaphatunk Szent Ferenc életpéldájából. Sokat emlegetett Szent Ferenci mondás: „Testvérekéim kezdjük már el végre élni az evangéliumot.” A beszélgetések során rájöttünk arra, hogy ez nem lehetetlen, ez nem siralomvölgy, nem kell mindenről lemondani, szőr ruhába öltözni, hanem az evangéliumi élet próbálgatása teli van örömmel és sok boldog percet él át az, aki próbálgatja. Minden alkalommal egy-egy témát beszélünk meg, közel egy órányi ideig, hogy az ebéd előkészületeire is maradjon idő. Az Anyák-napi ünnepséghez pályázatot hirdettünk „Az én édesanyám” címmel. Értékes kis dolgozatok, versek születtek, melyek részét képezték az ünnepi műsornak. Ezzel is gazdagítottuk egymást, és olyanok is kaptak lelki ajándékot, akiket egyébként nem köszöntött senki. A beszélgetéseken résztvevők száma változó negy-tizennégy fő között szokott lenni. Kezd kialakulni egy érdeklődő csoport, aki már törzsközönségnek számít. Terveink között szerepel az egyházközség életébe mind aktívabb bekapcsolódás. Szeretnénk a templom búcsú ünnepét szebbé tenni, a Tiszai Mária Napok emlékünnepe rendezvényeibe bekapcsolódni, Szent István napján egy kis kedvességgel színesebbé tenni az egyházközség életét. Szeretnénk nagyobb feladatokat is felvállalni. Ehhez egy kicsit gyarapodni, izmosodni kellene még. Reméljük, hogy bővülünk és többen leszünk, az álmainkból mind többet meg tudunk valósítani. Célunk, hogy egy kicsit szebb legyen körülöttünk a világ. „Az aratni való sok, a munkás kevés.” Vegyünk részt minél többen ezeken a találkozásokon, mert egymást segítve és gazdagítva, minden könnyebben megy.

Kerekes László

Díszdoktorrá avatva

Május 4-én Budapesten, a Pro Deo State University – szabad fordításban Az Úrért Egyetem, – díszdoktorává avatta Sutka István atyát. Az Ortodox egyetem a négyéves munka elismeréseként adományozta az atyának a kitüntető címet, aki a fogyatékos fiatalok vallási nevelése területéről készített szakdolgozatával, illetve publikációival, - melyet angol fordításban felhasználnak az amerikai egyetemek is - vívta ki a témával foglalkozók elismerését.

Imáim meghallgatásában bízom...

Folytatjuk sorozatunkat, az egyházközség világi személyeinek bemutatását. Ha valaki figyelemmel kíséri lapunkat, tapasztalhatja, hogy már több alkalommal egy-egy idősebb testvérünket mutattuk be, bízva abban, hogy az ő gondolataik és élményeik alapján, hátha elgondolkoznának a mai fiataloknak a lelki életük helyzetéről. Sok esetben sajnos tapasztaljuk, hogy a mai tizen-, sőt, huszon évesek is főleg, ha egyedülállóak - sokan nem tudnak mit kezdeni magukkal. A munkanélküliség elfásulttá teszi még az idősebbet is, nem beszélve az ifiről. Előfordulhat, hogy az iskola végeztével munkanélküliként kezd. Arra azért kevesen gondolnak, hogy betérjenek a templomba egy-egy imára, lelki felfrissülésre. Imádkozni azért, hogy jobb legyen a bizonyítványom, legyen munkahelyem. Sokan nem is hiszik, hogy egy lelki tisztaság milyen jó gondolatokat hoz, segít a hétköznapi monotonságán, kilátástalannak tűnő helyzete átsegítésén. Ezért is kérjük az idősebbeket, - most özv. Németh Mátyásné, - hogy osszák meg velünk gondolataikat, tapasztalataikat, hogy ők, milyen helyzetben, hogyan is próbáltak kilábalni, vagy átbillenni a gondokon.

Kedves Ilonka néni! Gyermekkoráról adjon nekünk olyan megfoghatót, ami az egész életét befolyásolta!

A családban kilencedikként születtem, összesen tizenegyen voltunk testvérek. Akkor is nagycsaládnak számítottunk, most pedig különösen annak vennének. Heten éltük meg a felnőtt kort, sajnos már csak ketten vagyunk életben. Gyermekkoromat a szántói tanyavilágban

töltöttem tizennyolc éves koromig. Szüleim birtokának határa a Károlyi grófság birtok határánál, ismertebb nevén István majornál volt, ami később az államosítások után Felgyői Állami Gazdasághoz, majd a Csongrádi Állami Gazdasághoz tartozott.

Kisebb koromban libapásztorkodás, majd tehénlegeltetés volt a feladatom. Ebben az időben édesapámék építették, majd bővítették a tanyánkat, ami én rám akkora hatással volt, hogy ha volt időm játszani, én is gyúrtam sarat és a gyufás doboz gyufatartója lett a vályogvető edényem. A kivert vályogból én is építettem kis házat, még ablak is volt rajta. Így a későbbiek folyamán a tanya tatarozása nem okozott gondot nekem. – Az előző számunkban bemutatott Suszter Gyuri bácsi is a szántói tanyavilágban élt családjával, ismerték is egymást Ilonka nénivel. a szerk. Szüleim igen vallásosak voltak. Mint gyerekek imádkozás alkalmával letérdeltünk és úgy mondtuk a megfelelő imát el. Vasárnap nem múlhatott el templomba járás nélkül.

Mikor költöztek Ilonka néniék a városba?

Felnőtt koromban a Jókai utcába költöztünk a családi házba. Mivel szüleim gazdálkodtak én is bőven kivettem a részem a mezőgazdasági munkából. Házasságkötésem előtt azonban kőműves mellett is dolgoztam. 1943-ban rövid ismeretség után ősszel férjhez mentem egy nagyréti fiatalemberhez, ők négyen voltak testvérek. Szülei szintén gazdálkodók voltak. A férjhez menetelem után a Nagyrétben laktunk. Az apósomémban nagyon dolgozó családot ismertem meg. Nagy fájdalom volt számomra, hogy még vasárnapokon is úgy dolgoztak, mintha hétköznapi lett volna. Ritkán jártak templomba. Ez az életmód a férjemet is ebbe az irányba terelte. Én nagyon sokat imádkoztam, hittem és bízom az ima erejében, hogy történjen változás. Férjem 1944-ben bevonult katonának, de hála Istennek, nagyon rövid idegi volt távol. 1945-ben született meg Ica lányom.

Hogyan alakult további élete?

1946-ban építettünk a rétben tanyát, ekkor tudtam kamatoztatni azt a tudást, amit szüleimtől elsajátítottam. Férjem klarinétozott, eljárt muzsikálni szabad idejében. Később Galli János bácsi zenekarában is zenélt, János bácsi akkor a Nagyboldogasszony templom kántora volt. Nekünk négy gyermekünk született, de az egyik egy nap után meghalt. Így három felnőtt gyermekem van, összesen hét unokám, a jövő hónapban, augusztusban pedig várjuk a

nyolcadik dédunokám születését. Gyermekeim vallásosak, sőt, nagy örömmre az unokák is vallásos nevelésben részesülnek.

Addig, amíg tanyán éltünk, csak vasárnapokon volt lehetőség a templomba járásra. A hétköznapi munkái teljes embert igényeltek, így maradt csak a vasárnap. Amikor a Fekete János utcai házat felépítettük, attól kezdve tudtam időt szakítani arra, hogy a hétközi miséken is részt vegyek, amihez hozzájárult a templom közelsége is. Így tudtam a vallás mélyebb dolgaiba belemerülni és elmélyedni, mindez a tanyai életmódban sohasem vált volna valóra számomra. Mi is paraszti munkával foglalkoztunk, volt földünk és azt műveltünk. Sajnos a háború után beszolgáltatást kellett adni a föld arany korona értéke után. Ezt, hogy kivédjük, leszerződünk az állam felé olyan terményekre, amire neki szüksége volt, így mi megmenekültünk a többlet beadásától. Haladtunk is szépen, míg 1960-ban a termelészövetkezet meg nem alakult. Férjem szerette volna a traktoros szakmát elsajátítani, de mivel iskolai végzettsége nem volt elegendő, így beiratkoztunk mind a ketten az általános iskola esti tagozatára, hogy meg legyen a nyolc osztályunk. Így a férjem el tudott menni Jánoshalmára traktoros tanulónak, majd visszajövet a termelészövetkezetben megkapta az áhított traktort.

Ilonka néni háztartásbeliként élt családjával?

1963-ban mentem el a Háziipari Szövetkezetbe dolgozni, addig otthon voltam és gazdálkodtunk. 1970-ig dolgoztam a Háziiparnál, majd 1971-től lettem sekrestyés. Akkor még úgy volt, hogy én csak kimondottan sekrestyés feladatokat láttam el. Az oltárterítőket, ministráns ruhákat egy asszony mosta és vasalta, amikor kellett. 1979-ig töltöttem be ezt az állást Gacsári Kiss Sándor atya idejével.

Kinek a biztatására vállalt imacsoport vezetését?

Közben telt múlt az idő és Urbán Gábor atyát áthelyezték a plébániánkra a Nagyboldogasszony templomból, aki rábeszélte, hogy vállalam el a rózsafüzér társulat vezetését. Ez 1988-ban volt. A tagok névsora még ma is megvan, otthonomban őrzöm. Abban az időben négy rózsafüzér társulat volt templomunkban.

Az egyházi adó szedését mióta végezte?

1974 óta végeztem. Ez a feladat borzasztó sok időt vesz el attól, aki ezt elvállalja. Addig, amíg az ember rá nem jön, hogy hova mikor menjen, hogy otthon is találjam, na meg tudjanak is fizetni, addig eltelik egy-két év. Mivel mi nem

egy gazdag városrészen lakunk így előfordult, hogy a nyugdíj, vagy a fizetés később volt, így újból és újból vissza kellett menni. Egyébként nagyon sok emberrel ismerkedtem így meg közelről. Ha enged időt magának az ember és meghallgatja az emberek panaszát, nagyon meg tudnak nyílni. Sajnos, most már a korom és az egészségi állapotom nem engedi, hogy végezzem ezt a munkát, így 2006-ban végleg feladtam ezt a szép feladatot, amit teljesen társadalmi munkában végeztem. Valahogy hiányzik ez az emberi kapcsolattartás, de be kellett látnom, hogy nem bírom. Férjem 1996-ban halt meg.

Hogyan telnek napjai?

Mint nyugdíjas, élelem az életem. Semmiféle földmunkát nem végzek kivéve a kertemet. Összetehegem a kezem, hogy amit átélünk - a nehéz életet, - mégis felneveltünk három gyereket és megélhettem a 85. évet. Minden nap, ha úgy érzem magam, eljárak a templomba, még az éltet, na meg az unokák és a dédik. A hétköznapi miséken, ha van rá lehetőség nagyon szeretek felolvasni, ezt még most is szívesen vállalom. Idehaza hallgatom a Katolikus Rádiót és nagyon, de nagyon sokat imádkozom, mert imáim meghallgatásában bíztam és bízom is.

Most már elárulhatom, hogy amikor Ilonka néni lett javasolva a következő bemutatott személynek nagyon féltem, hogy hogyan is közelítem meg kérdéseimmel. Milyen a sors, - találkozásunkkor csak annyit mondtam, hogy be szeretnék mutatni a Harang-Szó olvasóinak... Nekem pedig hallgatni és írni kellett. Köszönöm azt a közel három órát, amit rám fordított, hogy betekintést engedett életébe.

Felföldi Miklós

Az első keresztény állásközvetítő

A közelmúltban megkezdte működését a keresztény üzletemberek és vállalkozók által létrehozott ÉrMe Kht. állás és munkaerő-közvetítő szolgáltatása. A kht. HR - irodája nyitottan várja – olyan értékközpontúan élő és gondolkodó – pályázók jelentkezését, akik eddigi munka- és élettapasztalatukat az üzleti élet területén szeretnék kamatoztatni. A jelentkezés módja az ÉrMe Kht. honlapján található adatlap – www.ermekht.hu – kitöltése és elküldése.

A bejelentkezőket a kht. e-mailben értesíti a további teendőkről.

Elsőáldozóink

2007. május 27. Pünkösdvasárnap

***Faragó Zsanett, Szakács Ádám, Surányi Cintia, Mihály Alexandra, Kállai Renátó
Maszlag Anita, Bárdos Bence, Maszlag Tímea, Bodor Szonja, Bori Csaba, Pálfi Nikolett***

Ökumenikus koncert

Fenn a Menny egy boldog hely... címmel, az ökumené jegyében került sor arra a koncertre, melyet május 12-én, szombaton a Szent József templomban, majd május 18-án, pénteken a csongrádi Református templomban, - mindkét helyen délután fél öt órától- adtak elő a hittanos gyerekek és a hitoktatóik, valamint barátaik az érdeklődők számára. A szervezők és az előadók örömmel hívtak és fogadtak mindenkit a díjtalanul látogatható rendezvényekre, ahol az oda látogatók sok-sok örömteli és békés percet szerezhettek maguknak.

A piroskavárosi rendezvényen, a jótékony adakozók által adományozott, közel negyvenkilencezer forintot, - közösen használtuk fel a

Nagyboldogasszony plébániával, az összeg a péliföldszentkereszti hittanos táborra lett fordítva.

Hittanos tábor-2007

Már előző nap is nagyon izgatott voltam. Nem bírtam egy ideig elaludni, másnap reggel pedig ébresztés nélkül korán felkeltem. Még indulás előtt bementünk a templomba és imádkoztunk, hogy ne érjen minket baleset az út során.

Amikor megérkezett a busz, mindenki elbúcsúzott a szüleitől, bepakoltuk a csomagokat és elfoglaltuk a helyünket. Az ablakon át szemléltük, hogy milyen tájakon járunk éppen. Észre se vettük, hogy máris Budapesten vagyunk. Itt megnéztük a Szent István Bazilikát, nagyon magas volt, hiszen a földtől a kupoláig 96 méter, fővárosunk legnagyobb temploma. Láttuk Szent István 1000 éves jobb kezét. A templom makettjét is megtekintettük. Aztán pihentünk egy kicsit a Duna-parton, ott volt mellette a Lánchíd.

Később odamentünk az Operaház elé és vártuk, hogy bemehessünk. Ybl Miklós tervezte az Operaházat, mindenhol szép márványoszlopok álltak, sok volt a lépcső. Gyönyörű termek voltak, a nézőtér mennyezetén egy nagy díszes aranyozott csillár. Ültünk a Sissy-páholynak is.

Ezután elindultunk a táborhelyünkre, Péliföldszentkeresztre. Egy szép nagy házhoz érkeztünk, rajta volt egy tábla és az volt ráírva: Don Bosco. Bementünk, elfoglaltuk szállásunkat, lepakoltuk a csomagjainkat és megágyaztunk, majd kimentünk az udvarra és egészen estig játszottunk a szabadban. Este megbeszéltük, hogy kinek mi tetszett a legjobban. Én az Operaházat mondtam... Azután megfürödtünk, lefeküdtünk, és meseolvasás után elaludtunk.

Másnap, reggeli után megbeszéltük az aznapi programot. Egészen késő délutánig játszottunk, majd elmentünk a szentmisére. Visszamentünk, szalonnát süttünk a kertben. Fürdés után lefeküdtünk.

Szerda reggel Esztergomba és Visegrádra indultunk. Megnéztük a templomot kívülről és belülről. Azután azt mondták, hogy aki akar, felmehet a Bazilika kupolájába. Nagyon magasan voltunk! Innen fagyizni ment a társaság, majd később megebédeltünk. Visszatértünk a szálláshelyre, majd pedig egy forráshoz mentünk, ott sokat szaladgáltunk. Nagyon mulatságos sorversenyt rendeztek nekünk, mindenki kellemesen elfáradt. Este jólesett lepihenni, aludni.

Csütörtökön Pusztamarót felé vettük az irányt. Volt ott egy turistaút, azon mentünk fel a hegyre. Az úton vadmalna volt, mindenkit összeszurkált. Ez az egy rossz élményem volt, amit nem felejték el a sok-sok jóval együtt egy ideig, pedig Felföldi Miklós bácsi elhajtotta előttünk, amennyire bírta. Vértett is szegénynek a keze tőle! Ebéd után visszamentünk Péliföldszentkeresztre, ahol Ki mit tud? vetélkedőt rendeztünk, én egy népdalt énekeltem. Volt ott minden: zene, tánc, aerobics, stb. Este igazán elfáradva tértünk nyugovóra.

Elérkezett az utolsó nap. Reggel kicsit játszottunk, majd még utoljára meglátogattuk a forrást. Ott körjátékot játszottunk és akadályverseny is volt, majd egy bűvész mutatványait csodálhattuk. Amikor felszálltunk a buszra, én egy kicsit sajnáltam otthagyni a táborot. Öt nap után azért minden gyereknek jó volt látni a szüleit, akik már várták a rég nem látott csemetéiket. Végül bementünk a templomba és elköszöntünk a nevelőktől, és egymástól. Ha lehet, jövő nyáron is el szeretnék menni ilyen jó kirándulásra!

Lantos Angéla, 2. oszt. tanuló

Don Bosco mondta:

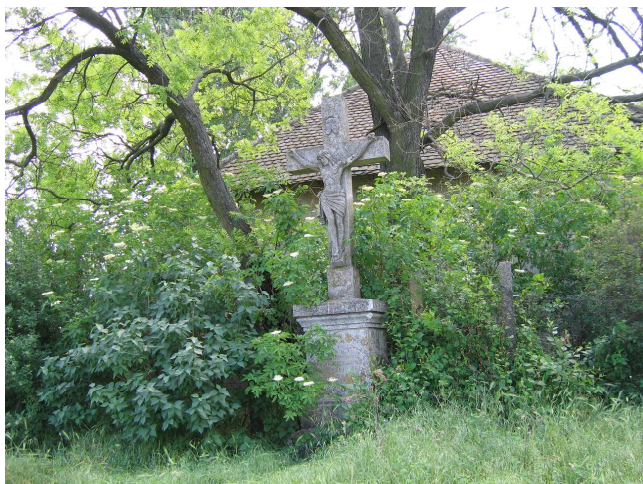
„Légy vidám, tedd a jót, és hagyd a verebeket csiripelni.”

Szentek szobrai és keresztek

Folytatjuk a város környékén található kereszteknek, szentek szobrainak és a külterületi iskoláknak a bemutatását. A sorozatunkhoz nyújtott segítségéért köszönetet mondunk a csongrádi levéltár vezetőjének Georgiádes Ildikónak. A történet változásokat Felföldi Miklós dolgozta fel, a felvételeket Révész Gábor készítette. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy hívják fel figyelmünket a város környékén található keresztekre és szentek szobraira, hogy sorozatunkat tovább tudjuk folytatni.

Kónyaszéki iskola

A külterületi iskolák közül még áll a Szent Erzsébet – Kónyaszéki – iskola, melyet 1869-ben építettek. Megérkezésünkkor megörültünk, hiszen egy tábla áll a kerítésen, a következő felirattal: Madártani Kert, Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület. Érdeklődtem Deák József csongrádi természetvédőtől, de ő sem tudott az épület jelenlegi hasznosításával kapcsolatban bővebb felvilágosítást adni. Sajnos az idő vasfoga, és az elhanyagoltság ezt az iskolát is utolérte. Tantermeit raktárként tartják fenn, de hogy ki tulajdona az egész épület, arra a környékbeliek nem tudtak válaszolni. A kerítésen kívül áll egy talajvízszintmérő, az egyik szomszéd ad jelentést a vízállásról a vízügyeseknek évente több alkalommal. A kertje és az udvara arról is árulkodik, hogy korábban itt komoly gazdálkodást folytathatott, vélhetően az itt tanító pedagógus. Az iskola előtt található egy igen jó állapotú, alapzattal bíró betonkereszt, a korpusz bal karja ellenben törött.

A talapzaton a következő szöveg található:

**ISTEN DICSŐSÉGÉRE
EMELTETTE KÖZADAKOZÁSBÓL
A KÓNYASZÉKI GAZDAKÖR
1944.**

A kereszt mellett áll egy harangláb, ami valamikor szép kivitelezésű lehetett, ugyanis a megmaradt faragások ezt igazolják. A harang nincs rajta, ezt a Nagyboldogasszony plébánia raktárában őrzik.

Dudás Lajos „Csongrád harangjai” 1997-ben kiadott kéziratában a következő olvasható:

„A Szent Erzsébet (kónyaszéki) iskola mellett 53 kg-os harang került az állványra a következő felírással:

**„EZEN HARANGOT ÖNTETTÉK MAGYARORSZÁG
NAGYASSZONYÁNAK TISZTELETÉRE
A CSONGRÁD - KÓNYASZÉKI HÍVEK 1925.”**

Máté kereszt

A keresztet a Máté dűlőn lehet megközelíteni, a Császár útról lefordulva, - mely út egyik vége a Kéttemető útra, a másik vége a Majsai útra visz. Ez a környék valamikor igen lakott tanyavilág volt, még kovácműhellyel is rendelkezett. Az úttól beljebb, füves területen áll egy fakereszt, rajta a korpusz, lemezből. Az egész, kovácsolt vaskerítéssel van körbevéve, a kereszt mellett bukszus bokor van, ami kimagaslik a sík környezetből, így már messziről is jól látható.

A kereszten a következő szöveg található:

**ISTEN DICSŐSÉGÉRE KÉSZÍTTETTÉK
MÁTÉ JÓZSEF ÉS NEJE
KÁSA MÁRIA
MÁTÉ RÓKUS ÉS NEJE
BÁRDOS VERONIKA
1926.**

A kereszt környékét jelenleg a közelben lakó Keller Józsefné tartja rendben, aki virágot is visz oda rendszeresen. Halottak napján pedig mécsest gyújt. Elmondása szerint a kereszt állítói már régén elhunytak, a keresztet és a kerítést a hetvenes években jótekonyságból Máté Gyula és Orsovai Lajos állították helyre.

Tiszai Mária Napok

„Mária énekek szépséges dallamait hordozta az átforrósodott szellő Csongrád felett...”

(Csongrádi Kis Újság 1947. aug. 20.)

Szűzanyánk tiszteletére, egyben a hatvan évvel ezelőtti eseményekre emlékezve, - amikor közel nyolcvanezren vettek részt a három napos rendezvénysorozaton,- újra megrendezésre kerülnek városunkban, a Tiszai Mária Napok, melyre legutóbb, 1997. augusztusában került sor.

**„Vigyázzatok,
imádkozzatok,
kísértésbe ne essetek!
Meg ne inogjatok,
legyetek szálfemberek,
erős oszlopok, mint
Krisztus katonáihoz
illik. A Mária Napok az
erősödésnek a napjai.
Ti ne akarjatok mások
lenni, mint ők: ők
voltak ezer éven
keresztül!”**

(Mindszenty J. bíboros
hercegprímás Csongrádon,
1947. augusztus 15-én
elhangzott beszédéből.)

Tiszai Mária Napok programja

Augusztus 12. vasárnap:

- **08.00:** Szentmise a Nagyboldogasszony templomban;
- **09.00:** Zenés irodalmi összeállítás Mária tiszteletére a Nagyboldogasszony templomban;
- **09.35:** Toronyzene a Nagyboldogasszony templom erkélyéről a Csongrádi Fúvószeneekar előadásában;
- **10.00:** Nagyboldogasszony templom búcsúi szentmiséje Dr. Katona István egri segédpüspök celebrálásával, ünnepi körmenet a fúvósok kíséretével, majd szeretetvendégség a templom mellett;
- **17.00:** Sillye Jenő énekes, dalszerző koncertje és tanúságtétele a Nagyboldogasszony templomban;
- **19.00:** Szentmise Dr. Katona István egri segédpüspök celebrálásával és Sillye Jenő közreműködésével a Nagyboldogasszony templomban;

Augusztus 13. hétfő:

- **08.00:** Szentmise az idősekért és betegekért, Dr. Katona István egri segédpüspök celebrálásával Nagyboldogasszony templomban;
- **09.00 – 12.00:** Játékos vetélkedő, foglalkozás gyermekek számára a Piroskavárosi Szent József Plébánián;
- **17.00:** Korzenszky Richárd OSB perjel előadása a Városi Galéria Nagytermében a Mária tiszteletéről;
- **19.30:** Sebestyén Márta Kossuth-díjas ének művész és zenész barátai „Nyitva látám mennyeknek kapuját...” című koncertje a Nagyboldogasszony templomban.

Augusztus 14. kedd:

- **08.00 – 16.30:** Szentségimádás a Nagyboldogasszony templomban;
- **17.00:** Sándor Gábor professzor előadása Mindszenty József bíborosról a Nagyboldogasszony templomban;
- **19.00:** Szentmise a Nagyboldogasszony templomban az egyházzenei hangverseny résztvevőinek közreműködésével;
- **20.00:** Egyházzenei hangverseny a Nagyboldogasszony templomban a kunszentmártoni, a szentesi és a csongrádi templomi énekkarok részvételével.

Augusztus 15. szerda:

- **08.00:** Szentmise a Nagyboldogasszony templomban;
- **16.00:** körmenet indulása a Szent József templomból a Szent Rókus templomba a Nagyboldogasszony templom érintésével;
- **16.30:** Rózsafüzér imádkozása a Nagyboldogasszony templomban;
- **17.00:** Indulás a Szent Rókus templomhoz a gr. Andrássy utcán keresztül;
- **18.00:** Maczkó Mária népdalénekes hangversenye a Szent Rókus templom kertjében;
- **19.00:** Szent Rókus templom búcsúi szentmiséje, Dr. Kiss Imre általános püspöki helynök celebrálásával a Szent Rókus templom előtti téren, rossz idő esetén a templomban.
- **20.30:** A körmenet visszaindulása a Tisza gáton a Nagyboldogasszony templomhoz, hajón elhelyezett ősi Mária képpel;
- **21.00: óra** Visszaérkezés a Nagyboldogasszony templomhoz, majd szeretetvendégség a plébánián. Az ünnepségsorozat esti toronyzenével zárul.

*Anyakönyvi hírek
Keresztelés*

Április 15.

Sántha Csongor

Április 22.

Száraz Dorina

Május 6.

Kállai Renátó

Május 6.

Rácz Milán

Faragó Zsanett

Maszlág Tímea és Maszlág Anita

Házasság kötés

Bokros Szent László templom, 2007. 06. 17.

Farkas László és dr. Pirosga Emőke

Anyakönyvi hírek Keresztelés

Június 17.

Józsa Rudolf

Maikai Levente és Maikai László

Tisztelt Olvasóink!

Az Egyházközség tagjainak kereszteléséről és házasságkötéséről – ha nem a Szent József, vagy a Szent László templomban történt is – fénykép formájában is szeretnénk tájékoztatni önöket. Kérjük, hogy a fenti eseményről készült felvételekből juttassanak el számunkra, hogy közzé tudjuk tenni azokat.

Kérjük a kedves híveket, hogy a kisgyermeket keresztelésre legalább két hónappal korábban jelentsék be, mivel keresztelésre néhány alkalommal történő felkészítés és oktatás után kerülhet sor, melyet a Nagyboldogasszony Plébánián tartunk, míg kereszteléseket a Szent József templomban minden hónap harmadik vasárnapján a szentmise után.

Várjuk azoknak a személyeknek, fiataloknak a jelentkezését is, akik nincsenek megkeresztelve, vagy megkereszteltek ugyan, de hosszabb ideje nincs kapcsolatuk az egyházzal.

„Engedjétek hozzám jöni a gyermekeket, és ne tiltásotok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.”
– olvashatjuk Jézus szavait Márk evangélistától.

Július 15.

Álmási Luca

Rafael Éva Klaudia

Patik Málma Gabriella

Anyakönyvi hírek Keresztelés

Július 15.

Torma Anna

Justin Alex

Az egység szolgálatában

Április 18-án Hódmezővásárhelyen került sor a Szeged-Csanádi Egyházmegyei Pasztorációs Centrum szervezésében a II. Egyházmegyei Napok előtalálkozójára. A résztvevő közel negyven fő egyházi és világi személy asztalközösséget alkotva, - az előadások és bemutatkozások után - kiscsoportos beszélgetés formájában fejtette ki véleményét, osztotta meg tapasztalatait a végzett munkájáról. Az egész estét betöltő rendezvényen, - ahol előadást tartott Dr. Kiss Imre általános helynök is – kiemelkedő feladatként hangzott el, törekedni kell arra, hogy a plébániákon egyházmegyében gondolkodó, az egység szolgálatáért munkálkodó közösségek szülessenek, és azok aktívan tevékenykedjenek. Plébániánkat Veréb László plébános kíséretében Felföldi Miklós és Fekete Imre képviselte.

Keresztelő kút

A bokrosi hívek egyik régi vágya valósult meg áprilisban, Húsvét vasárnapján szentmise keretében áldotta meg Veréb László plébános az elkészült keresztelő kútát. Simmer Sándor fafaragó alkotása jól illeszkedik a templombelső népies hangulatához, a szintén általa faragott Szent László szoborhoz, és a kukoricacsuhéból készített keresztúthoz. A nem egyenletes átmérőjű, eperfa rönkből faragott, egy méter magas kút oldalán a szőlőtermelő vidékre jellemzően szőlőfürtök és levelek találhatók.

A három bordából álló, - vízhullámokat megjelenítő félgömb alakú kupolán Jézus megkeresztelését ábrázoló motívum látható, - amint Keresztelő János föléje hajol, illetve a Szentlélek galamb formájában.

Kiállítás a templomban

A Tiszai Mária Napok alkalmával - augusztus 12-15 között - kiállítás tekinthető meg a Nagyboldogasszony templom oldalkápolnáiban az egyházközség korabeli képeiből, valamint a boldoggá avatott Salkaházi Sára szociális testvér életét bemutató gyűjteményes anyagból. A rendezvénysorozat alatt a templom a reggeli szentmisétől az esti programok befejezéséig folyamatosan látogatható.

Boldog Sára testvér emlékére

Július 5-én a Művelődési Központ kiállító termében - számos érdeklődő jelenlétében - hittanosaink, valamint szüleik közös énekszáma után került sor a Schalkház család, és tagjának Boldog Salkaházi Sára szociális testvér életét bemutató első gyűjteményes tárlat megnyitójára. Schalkház Lipót, Sára testvér keresztfia, unokaöccse elevenítette fel, emlékezett vissza a családban eltöltött évekre, mutatta be a kassai Schalkház családot, kitérve arra is, hogy Csongrádon is élnek a boldoggá avatott családjának leszármazottjai. Gergely Ildikó, - akinek Sára testvér a nagynénje - elmondta, hogy a család készségesen fogadta és sokat segített abban, hogy a családján keresztül tudják bemutatni a Csongrádon is több alkalommal - a szegvári rendház tagjaként - megfordult, leányegyletet alapítani szándékozó testvért.

Mona Ilona szociális testvér, a Szociális Testvérek Társasága tagja Sára testvér életrajzának írója személyes hangvételű előadásában adott számot a közösségben együtt töltött időkről, mutatta be a vértanú példaértékű életét és tevékenységét. Sára testvér boldoggá avatási dekrétumát XVI. Benedek pápa 2006. április 28-án írta alá, és ünnepélyes kihirdetésére az elmúlt év szeptember 17-én került sor Budapesten a Szent István Bazilika előtti téren. A megnyitó további részében N. Orbán István költő saját - Ima a Szentekhez - című versét adta elő, míg Busa Tamás a Magyar Állami Operaház tagja biztosította az énekszámok zenei kíséretét, énekelte el többek között Sára testvér himnuszát.

A számos korabeli fényképpel, a család hagyatékából származó irattanyaggal és tárggyal megrendezett kiállítás július 28-ig belépődíj nélkül, naponta volt látogatható.

Úrnap körmenet

Krisztus titokzatos testét ünnepeltük június 10-én templomunkban, majd körmenettel kísértük végig, fejeztük ki Krisztusba vetett hitünket a templom előtti területen felállított négy oltárnál is, ahol Veréb László plébános olvasott fel az Evangéliumból, és adta áldását a résztvevőkre. Hagyományt követve az Oltáriszentség előtt gyerekek haladtak, akik virágszirmok szórásával, mint szimbólummal tették szebbé és emlékezetessé az ünnepet.

Csongrádi programként

A július 9-15 között Domaszék Zöldfás Katolikus Ifjúsági Központban megrendezett IV. Egyházmegyei Ifjúsági Tábor résztvevői Csongrád és környékén töltötték el egy napot. Programjuk során ellátogattak Bokrosra, megismerhették a Nagyboldogasszony és a Szent Rókus templom történetét, illetve az óvárosi séta mellett jutott idő a Tiszán egy rövid hajókirándulásra is. Felvételünk 11-én a piroskavárosi iskola ebédlőjében készült, ahol a résztvevő mintegy hatvan fő számára plébániánk segítői készítették el az ebédet.

Nyolcvanadik évforduló

Előző lapszámunkban már foglalkoztunk vele, hogy az 1927-ben elkészült zárdaiskolában, - gr. Károlyi Sándor Elemi Leánynevelő Intézet 1927-től a rend 1950-es csongrádi munkájáig az Isteni Megváltó Leányai Kongregációja végezte az oktató - nevelő feladatokat. Mi késői utódok szeretnénk megismerni az egykori intézmény, ezen belül a szerzetesrend csongrádi munkáját és tevékenységét, melyhez kevés a forrásanyagunk; és sajnos egyre kevesebb visszaemlékezőt találunk már. Az előkészületek során felvettük a kapcsolatot az Isteni Megváltóról Nevezett Nővérek Magyar Tartománya főnöknő helyettessel, aki levelében tájékoztatott bennünket, hogy sajnos levéltárunk az 1950-es szétszórásuk következtében hiányos, nagy része elpusztult. Örömmel vettük, és köszönjük, hogy a megmaradt dokumentumok fénymásolatát megküldte számunkra, és kifejtette, hogy szívesen emlékeznek velünk együtt az ünnepi eseményen. Kérjük, hogy akinek írásos, vagy tárgyi emléke, fényképfelvétele van az iskola működésével, a renddel kapcsolatban, juttassa el azt a Plébánia Hivatalba, hogy a terveink szerint november hónapban tartandó megemlékezést az önök által is biztosított anyagok felhasználásával, és bemutatásával tudjuk megvalósítani.

Kedves Hívek, Tisztelt Olvasóink!

Várjuk az érdeklődőket a Kolostor épület emeletén lévő könyvtárunkba.

Nyitvatartási idő: vasárnap 10.00 - 11.30

Kedves Hívek!

Kérjük, hogy az egyházfenntartási hozzájárulásuk befizetését személyesen, vagy megbízottjuk útján a Plébánia Hivatalban munkanapokon 9-12 óra között, illetve a szentmisék után tegyék meg.

Szerkesztői üzenet

Tájékoztatjuk olvasóinkat, hogy lapunk a plébániánkat is érintő papi személyi változások, – a plébános és a káplán atya lapunkban történő elköszönése, illetve a hozzánk érkező atyák fogadása és bemutatása miatt jelent meg egy hónappal később. Köszönjük megértésüket. Terveink szerint a következő szám október végén jelenik meg. Kérjük, hogy a közlésre szánt írásait, anyagaikat legkésőbb október 10-ig juttassák el a szerkesztők részére.

Az én édesanyám

A Szent József plébánián újjáalakuló világi ferences közösség „Az én édesanyám” című pályázatára beérkezett alkotások bemutatása, valamint azok alkotói elismerése után került sor, május 6-án templomunkban a hagyományos Anyák napi ünnepségre.

A hitoktatók által összeállított műsor részeként – a megemlékezés végén – egy-egy szál virágot vehettek át a megjelent édesanyák, leendő édesanyák és nagymamák egyaránt.

Csongrád-Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom híveinek lapja.

Megjelenik évente négy alkalommal,
450 példányban.

Szerkesztők: Felföldi Miklós és Fekete Imre

Számítógépes formázás: Pap Imre

Felelős kiadó: Janes Zoltán plébános

Cím: 6640 Csongrád, Piroska János tér 4. sz.

Tel./fax: 63/483-063

E-mail: sztojosefplebania@csongrad.hu

Készült: SZVSZ Kft. Nyomda üzemében